

11 Monopoly
Circumflex maakt eigen spelversie voor Maastricht

16 Bergbroeder
Het college van bestuur bereidt zich voor op calamiteiten

5 Drugs
Study drugs are not a major issue at the UM

6 Dinner
Prof. Formisano shares a meal with sorority Femmes-Tastiques

observant|21

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 9 februari 2017

Martin Paul, president of Maastricht University, welcomes Princess Beatrix at the entrance of Theater aan het Vrijthof. On Tuesday, 7 February 2017, exactly 25 years after the signing of the Maastricht Treaty, UM celebrated its 41st Dies Natalis Photo: Loraine Bodewes

eng **Dies 2017**
“We must never give up our European values”

A passionate defence to help the ‘European project’ onwards, to not allow Europe to disintegrate, without turning a blind eye to what has gone wrong in the past twenty-five years. German president Joachim Gauck received a standing ovation for his speech last Tuesday during Maastricht University’s Dies celebrations.

The fact that his speech would be about Europe, was no surprise: the festivities as such, the honorary doctorate for Gauck, everything was organised around this theme. Even the UM’s anniversary day party, normally at the beginning of January, was moved to the day when the Treaty of Maastricht was signed, 7 February. And for those who have followed the German president these past few years, the purport of his speech was not new. He referred to all the good things that Europe has brought and what is often omitted: free traffic, which enables us to live, work, and study where we want. The enormous internal market, which creates possibilities for producers as well as consumers. But what is probably more important, is the political values that Europa represents: democracy, the constitutional state, human rights, the division of powers, protection of minorities, equality of men and women.

That is the Europe, says Gauck, that needs to be defended against attacks from within and outside. The attacks from within are partly the result of failing policies of the political class, who for example refuse to adhere to the agreed budget regulations, or of politicians in Brussels who take decisions and then criticize them in their own country or even try to undermine them; for the Dutch part of the audience, this is a recognisable phenomenon in the person of prime minister Rutte. That kind of behaviour, says Gauck, is food for populism. As he has said often before, that can and must also be understood as a reaction to alienation between the elites and citizens, often representing a true desire for a home, a *Heimat* - he knows, in Germany this is a stigmatised notion - where people can feel secure. Because that is something that Europe has not been able to offer so far. But a revival of nationalism is not the answer, he emphasises.

The attacks from outside are of a different calibre. Terrorism, huge technological changes, ‘neighbours’ at war, migration pressure, a Russia that is trying to undermine Europe with cyber-attacks, fake news, and support of anti-European parties and governments. In addition, we have America’s Donald Trump - Gauck didn’t mention his name - who seems to welcome the disintegration of the European Union and who flouts the European core values; that the law stands above power, for example.

That is why it is time for a more self-conscious and independent Europe, which has for so long hidden safely under the American umbrella. And also a more self-conscious and independent Germany, Gauck feels; the German press would later immediately highlight this element in his speech. “We have an extraordinary responsibility for the stability of the international order. We must not abandon our European values. Europe is something for the people, it is our own business.”

Wammes Bos

See page 7-9

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Eerst vond ik hechtingen heel eng, ik kreeg er rillingen van”

Naam: Emma Sanders (20, Breda) * **In het dagelijks leven:** tweedejaars geneeskunde en een van de eerste violisten in het Nederlands Studenten Orkest * **Woont in:** Maastricht
* **Burgerlijke staat:** vrijgezel

Foto: Nederlands Studenten Orkest

Alle vooroordelen over vioolmeisjes zijn waar.

Mensen denken vaak dat je dan heel netjes bent en altijd braaf studeert. Die meisjes zijn er ook, maar ik hou wel van een feestje. **Ik wil rond de wereld zeilen.** Ik zou wel graag een paar langere tochten van een paar dagen maken. Ik ben op mijn zesde begonnen in een Optimist, een beginnersboot. Mijn zussen en ik gingen op zeilkamp en later heb ik zelf les gegeven. Ik hou van de combinatie van actie en rust. Op het water kan het heel stil en mooi zijn, maar op de boot moet je bezig blijven. We hebben vroeger met mijn ouders veel gezeild, maar nu we allemaal het huis uit zijn komt het er helaas niet meer van. **Voor mijn familie ga ik door het vuur.** Sowieso. Ik kom uit een heel hecht gezin en ook bij onze uitgebreidere familie gingen we vaak op bezoek. Ik heb een twee-eiige tweelingzus en een oudere zus. Met haar schelen we ook niet veel, maar anderhalf jaar. Je zit in dezelfde levensfase, dan begrijp je elkaar goed. We zijn allemaal altijd druk bezig met van alles: studie, muziek, commissies en bestuursjaren. Dat hebben we van onze ouders. Mijn zussen en ik studeren alle drie geneeskunde, maar allemaal ergens anders. Mijn oudste zus zit in Nijmegen, mijn tweelingzus in Utrecht. Ik wilde naar Maastricht vanwege het probleem gestuurd onderwijs, ik vind het fijn om eerst in mijn eigen tempo iets uit te zoeken. En hier ontwikkel je jezelf op meer vlakken dan alleen het medisch inhoudelijke.

Beste vriendin: Sinds ik in Maastricht woon heb ik veel nieuwe vriendinnen leren kennen. Twee bijzondere zijn toch Katie en Vera. Katie ken ik al vanaf de basisschool. Daarna ging we ieder naar een andere school, maar we bleven contact houden. We liepen iedere week samen hard. Nu is ze een jaar aan het reizen, ze zit in India. Het is gek om haar niet in de buurt te hebben, maar door alle leuke verhalen die ze vertelt, weet ik dat het goed gaat. Vera is mijn huisgenoot, toen ze ook nog hetzelfde bleek te studeren en net als ik bij Saurus ging roeien hebben we elkaar door en door leren kennen, we konden niet anders dan vriendinnen worden haha. Met hen kunnen veel lol hebben, maar serieus zijn

als het moet en het bespreken als er iets is.

Ik moet lachen om... Ik ben heel vrolijk, lach veel. Ik heb een muur van mijn kamer beplakt met allerlei foto's van leuke herinneringen. Iedere keer als ik daar langskom, kan ik niet anders dan glimlachen.

In groepen ben ik degene die... de leiding neemt. Ik neem het initiatief en zet vaart achter de dingen die gedaan moeten worden. Ik ben ook voorzitter van de zeilcommissie van studievereniging Pulse en dat gaat heel goed.

Grootste ergernis? Mensen die geen initiatief nemen begrijp ik niet altijd, vooral als het overduidelijk is dat er iets moet gebeuren en je dat van hen verwacht.

Wat niemand weet over het Nederlands Studenten Orkest. Goede vraag, dat moet ik zelf nog ondervinden. Ik denk dat het gaat om de hele ervaring. Dat je met honderd man een maand lang je volledig hiervoor inzet. Eerst tien dagen repeteren in Someren, daarna de tournee. In de auditie moest ik best veel tijd steken, het waren lastige fragmenten en ik had een uitdagend solostuk uitgekozen. Maar dat verlossende telefoontje was alles helemaal waard.

Voor een hechting draai ik mijn hand niet om. Eerst vond ik het heel eng, ik kreeg er rillingen van. Nu kan ik het makkelijk aan, het went. Al heb ik nog nooit een echte hechting gezet. Prikken krijgen vond ik vroeger ook erg vervelend, maar ook dat

is overgegaan. Ik vind het heel interessant om te weten hoe het lichaam werkt en wat er gebeurt als er iets mis is. Ik neig nu naar huisarts; dan kun je echt een vertrouwensband opbouwen met je patiënten, het contact vind ik heel belangrijk. Maar ik moet mijn coschappen nog lopen.

Nachtuil of vroege vogel? Beide. Mijn huisgenoten vinden dat ik na een avondje stappen veel te vrolijk 's ochtends weer uit mijn bed stap. Ik kan lang doorgaan op feestjes, maar heb de volgende dag vaak nergens last van. Daar zijn sommigen wel jaloers op.

Mijn opa en oma zie ik... Ik heb nog twee oma's. Eentje is erg aan het dementeren, maar met de andere heb ik regelmatig contact. Ik ga langs of ze belt of mailt me. Van mijn opa's heb ik er maar één gekend. Hij was een erg lieve opa, die veel om zijn kinderen en kleinkinderen gaf. Ongeveer vier jaar geleden is hij overleden. Ik mis hem, maar voor hem was het goed zo.

Janine Jansen of Els Borst? Janine Jansen, daar was ik vroeger al een grote fan van. Toen ik een jaar of 6 was heb ik een keer met haar op het podium gestaan in Utrecht. Met een grote groep van een paar honderd jonge kinderen begeleiden we haar tijdens een concert. Dat was erg inspirerend. Als zij solist is, staat ze als een soort koningin op het podium. Ze is technisch heel goed en duidelijk de baas, iedereen volgt haar.

Cleo Freriks

Nederlands Studenten Orkest

Jaarlijks doen studenten uit heel Nederland auditie om toegelaten te worden tot het Nederlands Studenten Orkest. Na een retraite om te oefenen, gaat het honderdkoppige gelegenheidsorkest op tournee. Vanwege het 65-jarige bestaan is het thema dit jaar 'Beleef NSO'. Het orkest brengt *Freut euch des Lebens* van Johann Straus Jr en de *Negende symfonie* van Gustav Mahler ten gehore. Solist Mathieu van Bellen speelt het vioolconcert van Takemitsu. Na de tour in Nederland volgen concerten in Londen. Het NSO komt dit jaar niet naar Maastricht. Wel spelen ze op woensdag 15 februari in het Muziekgebouw in Eindhoven. www.nso.nl

Omwonenden in beroep tegen Tapijnplannen

Omwonenden van de voormalige Tapijnkazerne zijn in beroep gegaan tegen de plannen van de Universiteit Maastricht en de gemeente. Het geschil gaat onder meer over de grenzen van het terrein, het geringe aantal parkeerplaatsen, gevreesde verkeersoverlast en de sloop van erfgoed. Woensdag 8 maart behandelt de Raad van State de zaak in Den Haag.

De Maastrichtse gemeenteraad ging vorig jaar juni akkoord met het bestemmingsplan van Tapijn. Hoofdgebruiker wordt de Universiteit Maastricht, die behalve in de monumentale gebouwen ook in de nieuwbouw onderwijs zal gaan geven. Voorafgaand aan het bestemmingsplan – het terrein is in oktober 2013 aangekocht door de gemeente, de universiteit en de Provincie Limburg – zijn er heel wat inspraakavonden en debatten georganiseerd om te luisteren naar suggesties en de lijntjes met burgers zo kort mogelijk te houden en daarmee juridische acties te voorkomen.

Toch gingen buurtplatform 't Jekerkwartier en twee omwonenden (Glacisweg en Kleine Looiersstraat) in beroep bij de hoogste algemene bestuursrechter van het land. Volgens hen is het

sportterrein (aan de andere kant van de Bisschopsingel) ten onrechte niet bij het plan betrokken “en wordt de samenhang tussen beide gebieden ontken”. Dit staat in het verslag van de StAB, de stichting advisering bestuursrechtspraak voor milieu en ruimtelijke ordening. De Raad van State heeft deze onafhankelijke omgevingsdeskundigen ingeschakeld om “de gevolgen van het plan, in het bijzonder de parkeer- en verkeerssituatie” in kaart te brengen. Was er gebruik gemaakt van het voormalig sportterrein, dan was het volgens het buurtplatform onnodig geweest om nieuw en ondergronds te gaan bouwen (ter compensatie van de gebouwen die gesloopt worden, wordt een gelijk aantal vierkante meters teruggebouwd). Maar volgens de gemeenteraad is het sportterrein er niet bij betrokken omdat het geen gemeentelijk eigendom is. Daarnaast hebben de omwonenden problemen met de berekende parkeerruimte voor 125 auto's (de reële parkeervraag voor Tapijn is nog minder: 92 parkeerplaatsen). Ze vrezen parkeer- en verkeersoverlast in de buurt. Volgens een van de individuele partijen zijn 433 parkeerplaatsen realistischer. Laatste bezwaar waarover StAB zich heeft gebogen: de sloop van de gebouwen Y (voormalige

ziekenboeg, grenzend aan het stadspark) en M (exercitiehul, op dit moment in gebruik voor culturele activiteiten). Volgens de omwonenden hebben ze monumentale waarde. De gemeente zegt echter een afweging te hebben gemaakt tussen de mogelijkheden tot hergebruik en het bijzondere karakter. Verder klagen de individuele partijen over de aantasting van de appèlplaats (de Welstands-Monumentencommissie is akkoord met de verlaging van de plaats, zodat er ondergronds gebouwd kan worden). In het verslag tonen de deskundigen van de StAB zich kritisch: zij menen dat “de cultuurhistorische waarde van het Tapijnkazernecomplex als geheel weinig aandacht heeft gekregen en dat daarmee ook de cultuurhistorische waarde van de appèlplaats niet is beschreven”. Deze had volgens hen wel gewaardeerd moeten worden. Op de vraag of de beroepszaak voor de UM roet in het eten gooit – in het najaar wordt gestart met het slopen van niet-monumentale gebouwen – antwoordt Ralph Herben, projectmanager vastgoed van de UM, ontkennd. “We hebben ruim de tijd genomen.” In 2020 is de verwachte oplevering.

Wendy Degens

Bussemaker zwaait bijna af
“Ik ga niet in een kabinet zitten dat de wetenschap in de uitverkoop zet”

Ze schafte de basisbeurs af en verving het door het leenstelsel. De honderden miljoenen die de overheid overhoudt wil ze in het hoger onderwijs stoppen. Minister van Onderwijs, Jet Bussemaker, zwaait bijna af en maakt de balans op.

Sommige partijen willen na de verkiezingen de basisbeurs weer invoeren, zoals het CDA en de SP. Daar heeft ze geen goed woord voor over. “Ik kan me niet voorstellen dat het CDA dat echt gaat doen. Dan moeten alle investeringen weer worden teruggedraaid of de ov-studentenkaart is niet meer veilig. En de SP heeft altijd grote woorden, maar vier jaar geleden wilde die partij zomaar achthonderd miljoen euro op onderwijs bezuinigen. Lijkt me ook geen goed idee.”

“Er zijn partijen die een opleiding vooral zien als opstapje naar de arbeidsmarkt. CDA en VVD willen strenger kijken of studies wel opleiden tot werk, en ze willen geld verschuiven naar technische universiteiten, want dat is goed voor de economie. Maar bijvoorbeeld kleine talenstudies moeten we ook beschermen. Denk aan Arabisch. Dat was geen populaire studie, maar nu hebben we mensen nodig die de taal van het Midden-Oosten spreken. Of denk aan de uitbraak van ebola in Afrika: we hebben antropologen nodig die begrijpen hoe je de verspreiding daar kunt tegengaan.” Ook wil Bussemaker graag dat universiteiten honderd vrouwelijke hoogleraren extra aanstellen en heeft daar miljoenen voor vrijgemaakt: zo hoopt ze het glazen plafond in de wetenschap te doorbreken.

Wat verder op het spel staat: hoe universiteiten en hogescholen in de toekomst hun financiering krijgen. Verliezen ze geld als ze hun prestatieafspraken niet halen, zoals onlangs de zes hogescholen waar te weinig studenten een diploma haalden?

Het volgende kabinet zal bepalen hoe het doorgaat. “Misschien kun je beter een bonus in het vooruitzicht stellen dan een malus”, overweegt Bussemaker. “Die prestatieafspraken kwamen niet van mij, hè? Die heeft mijn voorganger gemaakt.” Dat was VVD-staatssecretaris Halbe Zijlstra.

Wil ze in het volgende kabinet opnieuw minister van Onderwijs worden? “Ik denk dat die kans vrij klein is. Je moet ook realistisch zijn”, zegt ze met een verwijzing naar de peilingen van de PvdA. “Het hangt ook van het regeerakkoord af dat er straks ligt. Ik ga niet in een kabinet zitten dat de wetenschap in de uitverkoop zet en naar het ministerie van Economische Zaken overhevelt.”

HOP

Lees het hele afscheidsinterview met minister Bussemaker op www.observantonline.nl

Vanuit de Efteling in twee stappen in Sea World

Foto: Loraine Bodewes

Dagjesmensen en toeristen vullen de kroeg van Studentenvereniging Circumflex van woensdag tot en met vrijdag. Het thema van het jaarlijkse driedaags feest InMosae, om de verjaardag van de sociëteit te vieren, is namelijk ‘Erop uit!’. De bezoekers komen de sociëteit binnen bij de Walibi Fright Night – inclusief horrorclown – en vervolgen dan hun weg door Disneyland, de Efteling, het circus en Apenheul. Zoals ieder jaar – dit is de negende editie – zijn de dispu-

ten verantwoordelijk voor de aankleding van de kroeg. Dus is er afgelopen weekend flink geklust en zitten er nu Lego-hoofdjes op de bar (Legoland), hangen er in de benedenzaal kaarsen in de lucht en is er een toegang tot Platform 9 ¾ (Harry Potter Wizarding World) en sta je op de zolder tussen de bloemen en paddenstoelen van Plopsaland. “De dispuuten zullen zich ook in stijl verkleden”, vertelt Amber Luijbregts, commissaris Intern. “Bananenpakken bij Apenheul, leeu-

wentemmers bij het circus en gouden snaaien (ballen die bij een spel in het boek worden gebruikt, red.) bij Harry Potter.” De organisatie verwacht iedere avond zo'n vijf- à zeshonderd mensen. “Op woensdag de Maastrichtse dispuuten, donderdag jaarclubs van buiten Maastricht – wij zijn lid van een landelijke overkoepelend verband, en vrijdags veel vrienden van vroeger, reünisten. En natuurlijk onze vaste Circumflexkern”, zegt Luijbregts. CF

Het is verkiezingstijd en dus gaat het voortdurend over ‘luisteren naar de burger’. Als politici naar de burger zouden luisteren, zou het een stuk beter gaan met ons land. Het is een krachtig discours, waarmee politici voortdurend om de oren worden geslagen.

In politiek Den Haag betekent luisteren naar de burger vooral dat politici werkbezoeken afleggen en in verkiezingstijd de straat opgaan. En dat er politieke partijen bij zijn gekomen die zeggen alles te gaan doen wat de kiezer wil (je moet er toch niet aan denken...).

Maar op gemeentelijk niveau gaat het veel verder. Iedere gemeente heeft tegenwoordig op z'n minst een nota burgerparticipatie en een ambtenaar burgerparticipatie, en voor raadsleden is dit ‘leve-de-burger-vertoo’ deel van de dagelijkse realiteit. ‘Ik ben toch zelf verd... ook een burger!’, hoorde ik laatst een raadslid in wanhoop uitroepen. De discussie ging over het vergroten van burgerparticipatie, en hoewel

Luisteren naar de burger

ik de discussie moest leiden werd ik er zelf ook kriegel van. Dit raadslid had de euvelde moed gehad om na uitgebreide studie iets te vinden van de collegeplannen voor een nieuw stadskantoor. Dat was tegen het zere been van sommige collega's, want had ze daarbij wel voldoende geluisterd naar de burger?

Vanwege de kleinere schaal zie je op lokaal niveau heel duidelijk hoe gecompliceerd het is: democratisch besturen. Soms is daadkracht nodig, want ja, er moet snel nieuwe behuizing voor de ambtenaren komen, en nee, het zal nooit lukken om iedereen tevreden te stellen. Maar tegelijkertijd weten we ook dat veel onvrede wordt voorkomen als je tijdig overlegt met omwonenden en gebruik maakt van denkracht vanuit de stad. Dat vraagt om een open houding en kost bovendien heel veel inspanning, want

de meeste mensen komen hun huis niet uit voor een informatieavond van de gemeente. Behalve de ‘usual suspects’, en die wilde je voor de verandering nu eens niet horen. En als mensen dan komen, is het belangrijk dat je als gemeentebestuur niet de indruk wekt dat meepraten betekent dat je altijd je zin krijgt. Want niet iedereen kan nu eenmaal zijn zin krijgen, althans niet allemaal tegelijkertijd, en dat leidt anders tot teleurstelling en nog meer boze burgers. En als dit alles goed is gemanaged en er eindelijk een plan ligt, mag de gemeenteraad het alleen nog goedkeuren. Het plan is immers in overleg met de burgers tot stand gekomen, wie durft zich daartegen te verzetten?

Niet gek dat raadsleden zich nog eens achter de oren krabben: is dit het nou, volksvertegenwoordiger zijn? Ik had misschien beter burger

kunnen blijven, dan wordt er tenminste naar me geluisterd...

Klaartje Peters, bijzonder hoogleraar lokaal en regionaal bestuur bij Fasos
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: Real poetry is deep and complex

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“Poetry is everywhere and for everyone”

Legal language is not easily associated with poetry. In days gone by, however, this was the way in which laws were announced, often presented rhythmically or by singing. “Knowledge had to be spread orally,” says Literature Researcher Annette de Bruijn. “There were specific formulaic rules that had to be met. These made it easier to remember.”

Law wasn't the only area in which people came in contact with poetry, on the streets too, in songs and stories that people told to each other. Poetry, in short, was everywhere and for everyone. And that is still the case today, says De Bruijn. “There are poetry slams, you can see it on the walls, on YouTube – there are various poetry channels, in rap and song lyrics, in interactive apps, there is even QR code poetry. The fact that these populars are being acknowledged again, appeared recently when Bob Dylan received the Nobel Prize for Literature.” Still, many people feel real poetry can only be found in a book, that it must consist of complex texts that not everyone can understand. “I focus mainly on children's poetry in my research and almost every article is about the fear of poetry.” This idea, according to De Bruijn, can be traced back in particular to social and literary developments that occurred in the eighteenth and nineteenth century. Fortunately, as a result of

technological developments books became cheaper and because of better education more people could read and write. “There were newspapers and novels, why would you need poetry? A new *raison d'être* was sought. In the Romantic Movement, it was used as the way to express one's deepest personal emotions, in contrast to the realistic novel. Modernism brought another change and poems became more abstract, more complex and alienating.” In the appreciation of poetry, the autonomous text came about - ‘*the words on the page*’ – took a central place. Close reading – carefully studying and analysing a poem – was required, people thought. “Which forms, which techniques and style figures characterize the language of the poem? As a result, complexity was valued even more, otherwise it was not worth spending so much time on it.” De Bruijn feels that looking at poetry in this way is outdated. “Also, it is just one perspective, one method. You can look at poetry in many different ways. But in secondary schools – and also in primary schools where they do something about

poetry – it is usually just taught only in this way. Toddlers spontaneously starting to stamp their feet to a rhythmic poem, are just about allowed, but from group 4 onwards, children are told that they have to listen attentively. They are given the idea that poetry can only be read from a book, quietly in a corner, while the experience, the emotion and the rhythm are all very important.” Another misconception is that good poetry should have a difficult subject. “Not too literal, not too obvious and without humour. But poetry often arises from daily life and can be very funny. People are almost shocked by that: I am laughing at a poem, that shouldn't be done, should it? I personally love nonsense poetry, which often has no meaning at all, consisting of made-up words and often very funny – *Jabberwocky* by Lewis Carroll is the best-known example.” De Bruijn believes that being more open for other ideas on poetry, for other perspectives, would help fight the ‘fear of poetry’. “Allow children to discover how diverse poetic forms and positions can be, both for the maker and the receiver. Don't go searching for an all-embracing definition of good poetry, because it doesn't exist.”

Cleo Freriks

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Told you so

‘Told you so’ is among my most-hated English phrases, since it indicates two things: the other was right (and thus I wasn't), and, probably even worse: I could've known, had I only listened. Before I went to Spain, I refused to believe the scaremongering stories about the level of Spanish university education. Surely, the Dutch, in a demonstration of their (usually denied) nationalism, exaggerated the qualitative differences. After all, they just enjoy making slightly condescending jokes about Southern Europeans not being competent in any field except food and football - I guess it makes them feel better about the rain. I, however, was determined to avoid easy comparison and premature conclusions. After a year, I must admit I was, indeed, mistaken. After extensive comparison sessions with fellow exchange students from Brazil, Argentina, Italy, and more countries, I've reached a painful conclusion: the level of Spanish university education - in Granada, I'd like to specify, because unfounded generalization is still a Cardinal Sin - is terrifyingly low and sometimes surreal. In my first semester, I frankly couldn't care less: my challenge was to learn Spanish as quickly as possible, and this was enough to keep me intellectually occupied and, unexpectedly, which I fell head over heels. When at the end of the second semester, however, various teachers asked us ‘what kind of exam do you want?’ and the answer ‘let's just send you a summary of our notes’ was satisfactory, it dawned upon me that I had missed out on something. I started to reconsider the exams, and it became evident I had committed an error well-known to anyone who has had a teenage crush: idealizing the beauty of my object of desire, I had ignored what was crystal clear. Worst part of the story: they had told me so.

Fleur Damen, student at UCM

Professors: Study drugs are not a major issue at the UM

Are study drugs used on a large scale at Maastricht University? Surveys held among students over the past few years pointed in that direction: one in four - at the School of Business and Economics nearly one in three - likes to take the odd pill, especially during exam periods. Ritalin, for example, ADHD medication with proven effects on one's memory.

The SBE faculty council passed on its concerns to the University Council, who in turn asked the Executive Board for clarification. This was the reason why, some weeks ago, two professors attended the University Council strategy committee: social psychologist Gerjo Kok and psychopharmacologist Jan Ramaekers. Their

diagnosis was that it is not so bad at all. There has been no proper research into the situation in Dutch higher education, but there is a Belgian study that was held among a number of universities and schools of higher education of which the results are comparable to the Netherlands, Kok said. Five per cent of the students have at least once used drugs during an exam period, "and there is no reason to think that it happens more often here". The percentage of regular users is no higher than 2 per cent.

But do these drugs work, the University Council wanted to know. Yes, was the answer, in the sense that they prolong concentration. That is why drivers and fighter jet pilots use them. "But learning drugs or smart drugs are incor-

rect terms," said Ramaekers, "because they don't make you smarter".

By the way, Ritalin can easily be ordered online; the problem is that you never know what you are getting. The drug can have negative effects, but they are not great, they said. One of them is having trouble sleeping. So by taking Ritalin in the evening, you are not doing yourself a favour, because less sleep at night has a negative effect on study results.

A question from the council committee was whether dealers are operating at the UM and whether this should be allowed. Kok reports that sale of prescription drugs is illegal. According to President Martin Paul, students are occasionally banned from university buildings for this

reason. "But those who ask on the Maastricht Facebook page 'sharing is caring': where do I find Ritalin? is referred to the university library," says a council member. Martin Paul: "Maybe we need to be stricter."

Lastly, does the use of drugs during exams classify as fraud, like doping in sports? Ramaekers: "Then we would also have to ban coffee and energy drinks. And we would have to do a blood test to prove it. That is a lot to ask for something that doesn't make you smarter."

Wammes Bos

Earn a fresh stroopwafel

Do you have a 'green' idea? If so, you could have put it in the 'green thoughts box' on the Green Office table at the Get Involved Information Market. More interested in politics? The United Nations Student Association might be for you instead. With 39 organisations represented, there was a lot to choose from at the fair for new students on Wednesday afternoon in the Student Services Centre. "We even had to add a tent in the courtyard to fit all the stalls," says Mieke Weijers, building manager of the SSC. The market is not just for browsing; if students actually visit a stall they are rewarded with a stamp. Six stamps and you get a fresh stroopwafel.

CF

Photo: Joey Roberts

Marrying just for romance

World Marriage Day (12 February): Jan Smits, professor of European Private Law, doesn't see the need. "Don't get me wrong, I am happily married, but this is an action by a Catholic lobby club with the objective to emphasise the blessings of marriage." As far as those blessings are concerned, Smits has a few comments to make, at least from a legal point of view. "A marriage is actually very private, something the state should not interfere with it. If you want to marry for romantic reasons, there are automatically all kinds of rights and obligations attached, which the state has attached to it. The two should be separated. Marrying is for romance, for the legal arrangement of your relationship there is the partnership contract, which is a perfect alternative."

Because this seems a long way off, Smits supports another idea: a temporary marriage. "It is quite normal to draw up other contracts for a limited period of time, why not a marriage contract? It

has already been suggested in a few other countries, but it hasn't been accepted anywhere. The idea is that you enter into a trial marriage, for one or two years. You make agreements about finances and the division of property. If things don't work out, you are automatically separated. If things do work out, you can extend the contract - forever, if you wish."

This has a number of advantages. "Getting divorced in the Netherlands is relatively easy, but in some countries, it is a costly and lengthy procedure. This also helps prevent the loss of face. You need not deal with the preconception that something has gone wrong when you divorce." Smits wrote about this in a legal journal. "I received a reaction from a deacon in Utrecht, that this was contrary to how he saw marriage. But that is not the point, it is about the role of marriage in society."

CF

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Latest news on www.observantonline.nl
Become member of facebook.com/ObservantUM

Illustration: Simone Golob

Guess who's coming to dinner

“You're Italian?”

And here we are making pasta!”

Elia Formisano

46

professor of Cognitive Neuroscience * married, one son * lives in Maastricht

Oda Schenkman

20

third-year Hotel Management School Maastricht, member of Femmes-Tastiques

Sara Salassa

22

third year Health Sciences, member of Femmes-Tastiques

Tessa Geraedts

20

second-year medicine, member of Femmes-Tastiques

Sophie Albers

21

third-year Arts and Culture, member of Femmes-Tastiques

“Where do you want the prof? On the stool or a folding chair?” Tessa Geraedts holds up the options for Sara Salassa, who is hosting this evening's dinner in her studio. The folding chair it is. The ladies are putting the finishing touches on the three-course menu: courgette soup with mint oil, pasta with vegetables and beef, and lastly apple crumble. “Will you be careful with the flour? I just vacuumed”, Salassa cautions when Geraedts wants to make a start on the crumble. But there's a problem. “Error”, says Geraedts. “There's no butter.” “Can't we use liquid butter?” asks Salassa, who freely admits to being not much of a cook – “It's something I'm coming to realise; when I was still with my ex I just followed his instructions in the kitchen.” “No, it'll turn into one big slab”, Geraedts replies and heads to the shop, luckily just five minutes away.

Putting on a Femmes-Tastiques apron, Oda Schenkman takes over as chef while Salassa sticks a note on the front door with her phone number. “The doorbells don't work. I considered putting my own one up, but at night there are so many drunken people wandering around here [on the Capucijnestraat -Ed] that it'd probably be going off all the time. I hope this works.” It does: shortly after, Professor of Cognitive Neuroscience Elia Formisano makes his entrance. He spots the packet of pasta. “Can I help you with that? I'm Italian.” “We've made it hard for ourselves”, Schenkman laughs. “And we almost made tiramisu as well.” “Oh yes, that's a challenge”, Formisano chuckles, adding reassuringly: “It's been 21 years since I last lived in Italy, so I'm fairly used to it.”

“Not too much”, he interjects as Salassa sprinkles the apples with cinnamon. Is he a good cook? “I do the cooking at home”, he says. “I love fish. I'm from Naples, for us fish is everything. But it's dif-

ficult to find really fresh fish here in Maastricht; I prefer to buy it right from the boat. And there's not much variation. I like octopus too, which you can't get here at all.”

The soup is served, the wine poured. The conversation switches from English to Dutch and back again. Formisano doesn't mind. “At home we speak a mix of everything: English, Dutch, Italian. My wife is Dutch, so I understand everything.” Speaking is another story. “I speak Dutch like an eight-year-old, thanks to my son. Recently I asked for *prikkeljewater* [bubbly water] in a meeting, because that's what he calls it. Sometimes I don't know what's a normal expression and what's just child speak.”

As Geraedts announces the next course, Sophie Albers enters the room, having been called in to replace another club member who cancelled at the last minute. She has just returned from a semester in Bologna. “Say something about the sorority in Italian”, the rest egg her on. She laughs. “Too hard.” In English then, because Formisano is curious. “What do you do together?” “We have a sorority evening every Thursday”, Schenkman explains. “And we often eat together, or with a fraternity. Then we have fun and er ...” Salassa, laughing: “Make out. That's what you

mean right?” Schenkman giggles. “You're not allowed to kiss in our bar. If you do you have to drink a beer with coffee creamer in it.” Formisano pulls a face. “There are no sororities or fraternities in Italy. Student life here is much more fun than how I did it. I went to a technical university with pretty much only men, and everyone was just focused on their studies.” “Did they already protest a lot back then?” Albers asks. This was something she noticed in Bologna. “There were demonstrations almost every day. Whenever I heard yelling I'd think, what's it about today?” Formisano

are much more political than here. When I was a student the political science and architecture buildings were almost always occupied for one reason or another.” Albers: “Here students go to a big city like The Hague or Amsterdam if they want to protest.”

The smell of apple crumble fills the room. Geraedts takes it out of the oven and Salassa dishes it out, ignoring Formisano's request for a small piece. “It's not really apple pie; it's mainly just apples with some crumbs on top. Apples are healthy.” Formisano laughs. His son's first Italian word, he says, was *basta* – enough – because his grandparents were always insisting he eat more.

Formisano mimics the scene, waving his hands in the air: *basta!* Albers laughs: “Italians really are into the hand gestures.” Formisano concurs and goes on to demonstrate a few more. Index and middle fingers pointed towards the thumb, hands out in front: “What are you saying?” Hand flapping out from under the chin: “I don't care.” That reminds Salassa of something. “Do you know *The Italian man who went to Malta?*” she asks, looking it up on her phone. It turns out to be a YouTube film about a man who goes on holiday to Malta and runs into trouble because of his Italian-accented English; the word ‘piece’, for example, comes out as ‘piss’. Formisano has to laugh. “It's an old joke, in a new form.” On departing he is persuaded to say something in Dutch. “I had a nice evening. Maybe I'll see you around some time.” Salassa laughs. “And then we'll say: Hey, the Italian man who went to Malta!”

Cleo Freriks

HOSPITALITY

★★★★★

FOOD

★★★★★

“Even the pasta, they didn't know I was Italian”

CLEANLINESS

★★★★★

Scores (up to 5 stars) given by prof. Formisano

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Prof. Elia Formisano shares a meal with independent sorority Femmes-Tastiques, from left to right: Oda Schenkman, Sara Salassa, Elia Formisano, Tessa Geraedts, Sophie Albers Photo: Loraine Bodewes

1. German president Gauck, Princess Beatrix of the Netherlands, president UM Martin Paul 2. German president Gauck receives a honorary doctorate 3. Gauck's partner Daniela Schadt, Princess Beatrix of the Netherlands, rector Rianne Letschert, Sally Haj Khalaf Allah, Hoseb Assadour Photos: Loraine Bodewes

Beatrix: "Vorsicht" Gauck: "Ja, ja"

After the ceremony, during the reception in the lobby of the Vrijthof theatre, Professor Nanne de Vries is still panting. Why was he in such a hurry to present the Dissertation Award, the final item on the agenda of the Dies celebration? "I had to do it fast!" he bursts out. "We were already running late and the government people gave me just a couple of minutes to say my thing, because the princess still had to speak with some students and then be back in the car. Everything to the minute."

"I was asked to say a word of thanks", says Jess Bier, the winner of the award, "so I'd prepared a few words. But on stage Nanne said we had to get off as fast as possible. So no speech for me." That's what happens when the university's anniversary party is attended by a former queen (now princess) and an acting head of state: protocol wins the day. E-tickets and IDs were thoroughly

checked on the way in, with the first checkpoint at the entrance to the theatre, the second a few metres further up, and the third and final hurdle down the stairs to the cloakroom. Once the hall is full – besides the VIP front section, which is reserved for the honoured guests, the cortège of professors and the prize winners – the waiting begins. At quarter past three, the screen above the podium suddenly lights up with images of Princess Beatrix emerging from a large black government car and being greeted by the governor of Limburg and the mayor of Maastricht. Then the screen turns dark again and the audience is left guessing what will happen next. It's the grand entrance of Beatrix together with the president of Germany, Joachim Gauck. They greet one another, not for the first time; in 2012 she presented him with a special distinction at a Liberation Day event in Breda.

The princess knows the Vrijthof theatre, too, including its treacherous, uneven staircase descending to the hall. Standing at the top with Gauck, she whispers in German: "Vorsicht." "Yes, yes", the president replies. Mobile phones light up in the audience; everyone wants a photo of this historic moment.

With the guests finally in their places, the photographers and TV people are given two minutes to snap away before being gently but firmly being directed to the side. Next the cortège of professors descends from the stairs. One reveals as he passes by, laughing, that he learnt from his wife how to avoid a stumble by elegantly lifting his academic dress.

The Dies celebration is to the rector magnificus what the opening of the academic year is to the university president. For rector Rianne Letschert, it is her first Dies in office – and one in a class

of its own. But as the audience can see on the big screen, she doesn't bat an eyelid, greeting all the guests with due respect and at speed. During the preparations, she lived up to the modest reputation for wilfulness she has built up in her six months in office, insisting that rather than making a long speech herself, she would turn the spotlight on students. Specifically, two Syrian refugee students, Sally Haj Khalaf Allah and Hoseb Assadour. They each say a few words, echoing Letschert's earlier speech. We must not be afraid of the unknown; the world, Europe, this country, this university will only thrive with more diversity. "Talk to one another, rather than about each other", Haj Khalaf Allah says. Assadour tells the tale of his escape from Syria, recalling his joy when he realised he could see the Mediterranean Sea from the police station (him being illegal) in Greece, for

dies

he had made it to the safety of Europe. "I'm not a number, I'm a human being."

Then it's over to the UM president Martin Paul, who will present an honorary doctorate to the German president. His president – Paul is himself German and, out of politeness, gives his speech in German. He praises Gauck's

lifelong struggle for freedom and willingness to bear responsibility: *Freiheit und Verantwortung*. "That's what we want to teach our students here too." It will be a recurring theme this afternoon: the world looks none too rosy, many people are anxious, and their fear tends to manifest itself in less-than-pleasant (at least for this sort of audience) political currents. Paul makes mention of this, Letschert

did so earlier, and Gauck will refer to it too. But a day like today, Paul says, is about hope. At this, he drapes the cappa around a broadly smiling Gauck and declares him an honorary doctor. When the ceremony has run almost fifteen minutes overtime, a number of guests hurry outside. Under the watchful eyes of the press and the Maastricht public waiting to catch a glimpse of the

Student Prize winners

On gravitation waves and 500 years of renting history

A total of 26 students, from various study programmes, received a prize for their theses last Tuesday. The (17) bachelor's students did so in the morning in the auditorium on the Minderbroedersberg, the master's students in the afternoon during the foundation day celebrations in the Vrijthof Theatre. Observant spoke to two of them.

Five of the 9 master's Student Prize winners Photo: Loraine Bodewes

More modern conveniences for a better price

Every student complains about it at some time: the rent. Way too high, of course. And with each passing year, it only gets more expensive. But is that actually correct? **Matthijs Korevaar** (in the middle), now a PhD student at Finance, looked at the rent prices in European cities for the past five hundred years for his master's thesis. What he found was that rents have become more and

more affordable. "Rent prices have risen, but salaries have risen even more. Living conditions have also improved tremendously. In 1500, you could live in a cellar, now we live in clean houses with central heating and our own showers and toilets. Our standards are high, we consume much more than before."

Korevaar compared prices in cities such as Antwerp, Paris, Amsterdam, and London. "The data was already present, but there was no overview. And comparing is not so easy. You have to take into consideration the various currencies, inflation, and the various types of accommodation." He converted his discoveries into charts that show the history. "Antwerp was the most expensive city for rented accommodation for a long time, but after the Fall of Antwerp in 1585, the port closed. The prosperous merchant navy moved to Amsterdam. That is when you see rent prices rise there, whereas they drop in Antwerp." The siege of the city of Paris in 1590 is also clearly visible: the line in the chart takes a deep dive downwards. "There was great scarcity, people died of hunger. Rent prices dropped drastically."

Korevaar likes this part – "I always loved history" – but making the link with the present is what he likes most of all. He is doing the same in his current research, where he applies theories from behavioural economics to historical data. "Experiments always take place in a lab, but by looking at history we can see whether theories are applicable to real life. I look at owner-occupied houses – why do people buy and sell their houses?"

Korevaar kind of saw the thesis prize coming. "I had a high grade, so you know that you make a chance. But it is still a really nice surprise. Certainly now that the former queen will be at the presentation, which makes it extra special for me as a Dutchman."

Cleo Freriks

Five of the 17 bachelor's Student Prize winners Photo: Joey Roberts

"A discovery that was a long time coming? That is not correct"

"But I didn't enter into any competition," was **Robin Schormans'** first reaction when he read in an e-mail that his bachelor's thesis had won a Student Prize. He is now a master's student of European Studies on Society, Science and Technology. He grins: "But then of course, I was very happy." Schormans, who studied Arts and Culture, looked at the discovery of gravitation waves in September 2014 from the point of view of a cultural scientist. The existence of these waves, ripples in spacetime that arise when, for example, two heavy astronomic

Photo: Joey Roberts

departing Princess Beatrix, they station themselves at the entrance to the theatre and light up their cigarettes; the dean of the SBE and the vice rector looking pontifical in their gowns, the head of marketing and communications in civilian clothes. It's been nice.

Wammes Bos

objects orbit one another or when two black holes merge, was predicted by Einstein a century ago. "There was a huge press conference, with a lot of fuss and to-do, where it was said: 'This discovery was coming for the past one hundred years.' That is when I thought, something is not right here."

Because, Schormans felt, scientists are never that sure of a discovery. "There is the idea among the public that scientists know exactly what they are doing. A statement like this confirms that idea. In actual fact, they often don't know what the result of an experiment will be, come up against difficulties and sometimes don't agree with each other. In theoretical physics, you start with a theory that you then try to prove through experiments. There is no guarantee of success. The argument that such a discovery will at some time follow automatically, because technology is continually improving, is not correct. That is not how science works, scientists are in general very aware of that."

Schormans analysed the press conference, the press release, and the scientific article, and he studied the history of the research into gravitational waves, focusing on the nineteen-sixties and the turn of the century. "When Einstein came up with this in 1915, there was no possibility whatsoever to prove it. The first attempt was made by Joseph Weber in the nineteen-sixties. This created an interest in others. For years, he claimed that his setup could measure the waves, even though nobody else believed it. After that, dozens of other models were tried."

Science, physics and technology have always held Schormans' interest. "But I also like culture very much. I used to be a fan of *Star Trek*, where progressive technology is combined with moral stories and ethical questions. It is great that I can now combine all those things in my master's."

Cleo Freriks

Prof. Nanne de Vries and Dr. Jess Bier Photo: Loraine Bodewes

Dissertation Award

Even maps are political

How Israelis and Palestinians make maps – it's not the most obvious of research topics. Surprising, too, is the proposition that your physical place in the world, with all its historical and political baggage, largely determines what you see and thus also how you are likely to draw a map. Yet this is the core of the PhD research by the American Jess Bier, who not only conceived of and carried out the project but even won a prize – the UM Dissertation Award 2016 – for what the jury described as her 'extremely original scholarship'. Bier (36) comes from a Catholic family, but as one of her grandfathers was Jewish, Israel was a common topic of conversation. Later she lived and studied in New York, which is home to not only a large Jewish community, but also a considerable number of Arabs, including many Palestinians. Coming into contact with them gave her a different perspective on the Israeli-Palestinian conflict. Combine that with an unusual academic background (maths and geography), topped off with courses in anthropology, Arabic, Middle Eastern studies, global economic history and cartography, and you have interdisciplinarity itself. This stood Bier in good stead in Science and Technology Studies at the Maastricht Faculty of Arts and Social Sciences (FASoS), where she wrote her dissertation. FASoS duly nominated her book for the Dissertation Award; after all, this year it was the turn of an inner-city faculty. Detailed topographic but also demographic maps are obviously important. They are brought out at every negotiation between Israelis and Palestinians, and whenever other parties get involved too, such as human rights organisations or the United Nations. Where exactly are the borders, who lives where, how many Palestinians inhabit the West Bank, how big are the settlements, how much land does Israel control? "What you see is that different parties produce different maps because of the way in which those maps come about, the segregation between the groups", Bier explains. "In the book I show three maps of the same area. On the Israeli one there's nothing, the Palestinian one shows an Israeli military base, and the UN one shows an Israeli city."

What about Google Earth and Google Maps – aren't there satellites constantly taking photos of the earth? Shouldn't that result in 'objective' maps? No, Bier says, because even satellite images are not unequivocal. Someone on the ground always has to inspect and interpret them. What's that bump there on the picture – is it a bull-

dozer, or a house? In addition, satellite images are expensive. "One photo of part of a city can easily cost ten to twenty thousand euros." Israel takes its own pictures; that's not an option for the Palestinians. "They do get them from the US, but those are old images, from ten or twenty years ago."

Further complicating the matter is that Palestinians cannot enter the Israeli settlements, and vice-versa: Israel cannot always access Palestinian areas. What's more, the Israelis tend to proclaim all sorts of areas military ground, which means they can't appear on maps. "You see these maps where the same piece of land has been copy-pasted again a bit further up; the same area twice because the real area is military and therefore secret."

The political and military dominance of Israel clearly plays a role here. When the Palestinian Authority was established in the 1990s, the embryo of a possible state, there was no population register, no land registry, no archives, none of the infrastructure needed to run a state or even to draw up such a thing as a reliable map. "The European Union helped them out, especially the Scandinavian countries. They provided cartographers, helped in setting up databases. Apparently Israel was none too happy about that: there were military actions during which the Palestinian offices were destroyed, hard disks even taken out of computers."

And so politics leaves an indelible mark on demographic maps. Just as Prime Minister Golda Meir once declared that Palestine did not exist, neither as a people nor as a state, Israeli maps include only the Israelis. But they give themselves away, Bier explains, "when you see a map where the West Bank is lit up, as it were; virtually empty and completely white. Because the Palestinians who live there 'don't exist'."

Wammes Bos

Jess Bier is now an assistant professor in Rotterdam. The Dissertation Award consists of a statuette and a sum of 3500 euros.

Photo: Loraine Bodewes

Education Prize for Jeannette Hommes

During the Dies Natalis celebrations on Tuesday 7 February, the Wynand Wijnen Education Prize 2016 was awarded to Jeannette Hommes, assistant professor at the School of Business and Economics. The jury, chaired by Rector Rianne Letschert, praised her contributions to the educational development of the faculty and professionalisation of the teaching staff. The jury was also impressed by her personal approach and dedication. An interview with Jeannette Hommes will follow. WD

Nederlandse studenten vinden Maastricht vaak te ver

Afgelopen september kwam slechts 35,5 procent van de studenteninstroom uit eigen land. Nog niet eerder was dat percentage zo laag. En dat terwijl er al een speciale op Nederlanders gerichte wervingsactie liep. Daarom is er een tandje bijgezet.

Al in de eerste helft van 2016 is de onlinecampagne *Go the extra mile* op poten gezet, met zowel letterlijke als figuurlijke betekenis, want Maastricht ligt nu eenmaal niet naast de deur. En het effect van die campagne? Dat was er wel, maar groot was het nog niet, zegt Meredith Bradt van de afdeling marketing en communicatie. Ze hield onlangs een presentatie voor de strategiecommissie van de universiteitsraad. De naamsbekendheid van de UM is ongeveer gelijk gebleven, het imago is wel enigszins verbeterd. Dat bleek uit een enquête door bureau *Markteffect* onder vierde-, vijfde- en zesdeklassers van vwo-scholen in de zes provincies in de onderste helft van Nederland. Als de scholieren vrij mogen associëren over het imago van de UM blijkt 57 procent positief, slechts 8 procent negatief en 36 procent neutraal. Opvallend is echter dat door alle drie de groepen dezelfde kenmerken worden genoemd. Dus waar 'internationaal' en 'pgo' voor de één goed nieuws zijn, vindt de ander ze juist minder aantrekkelijk. Interessant is ook de landelijke *WO-instroommonitor*, die ingaat op de redenen waarom studenten voor Maastricht kozen. Bovenaan staat de 'goede sfeer', daarna het kleinschalige onderwijs, vervolgens de stad en het studentenleven, op plaats vier het internationale karakter en op vijf de kwaliteit van het onderwijs.

Er blijken overeenkomsten te zijn met hoe Nederlandse studenten überhaupt voor een bepaalde universiteit kiezen: de 'goede sfeer' staat voorop, stad en studentenleven komen op twee. Opvallend: een gedeelde derde en vierde plaats voor 'reistijd' en onderwijskwaliteit. Vooral die reistijd is een forse drempel voor een stad als Maastricht, in een absolute uithoek van het land immers. Want als studiekeizers wordt gevraagd waarom ze de UM niet eens hebben overwogen, noemt 79 procent precies die reistijd als bezwarende factor. Ook voor hen die nog wel aan de UM dachten is de reistijd een punt: 53 procent vindt die belangrijk. Wat kunnen beleidsmakers hiermee? Aan de geografische ligging van de universiteit valt weinig te doen. Dus maakt men van de nood een deugd: wie naar Maastricht wil komen krijgt een complimentje, want die is speciaal. Die is bereid iets extra's te doen. Vandaar die online campagne onder de titel *Go the extra mile*, waarvan afgelopen najaar een tweede meer "gefinetuned" (Bradt) editie is opgezet. De doelgroep woont in een van de zes provincies in de onderste helft van Nederland.

Dat is tegen het advies van onderzoeksbureau *Markteffect*: dat stelde de UM voor om het campagnegebied te verkleinen tot het feitelijke instroomgebied, een straal van circa 120 kilome-

ter rond Maastricht. "Zuid-Holland en Utrecht zouden hiermee komen te vervallen", schreef het bureau, dat vooral de hoge kosten als reden noemt. Bestuursvoorzitter Martin Paul ziet dat anders: "Het is een goede investering omdat onze programma's, met hun perspectief op een internationale arbeidsmarkt, voor studenten uit heel Nederland aantrekkelijk zouden moeten zijn." Verder moet het 'merk' UM steviger verkocht worden, gekoppeld aan het soort studenten dat men hier naartoe wil halen: jongeren met een sterke motivatie, een tikje eigenzinnig. In de u-raadscommissie wees raadslid Maarten van Wesel er nog eens op dat de UM ook niet zo maar iedereen moet willen binnenhalen. Bestuursvoorzitter Martin Paul beaamde dat: "Ze moeten in ieder geval voor pgo kiezen. Ik ken een zusteruniversiteit in Essex die adverteert met: *Essex University may not be for you*. Dat is hetzelfde idee."

Maar hoeveel landgenoten wil de UM aantrekken? Het Strategisch Programma 2017-2021 noemt geen gewenste percentages maar heeft het over een 'evenwichtig samengestelde' studentenpopulatie. Paul wil wel een indicatie geven van het beoogde peil: "Ik hoop dat de Nederlandse instroom tussen de 40 en 50 procent komt te liggen."

Die opgave neemt men ernstig. Sinds september zijn twee medewerkers van marketing & communicatie nagenoeg permanent met de Nederlandse werving aan de slag. En, zegt Bradt, als de aanmeldingen voor de komende open dag in februari een indicatie mogen zijn: die liggen 80 procent hoger dan op hetzelfde moment vorig jaar. Bij de rechtenfaculteit zijn de zorgen intussen ook niet gering, zo blijkt uit een recent advies van een speciale facultaire werkgroep 'werving rechtsgeleerdheid'. De opleiding Nederlands recht kende in september een sterke daling van het aantal inschrijvingen: 162, waar het streven is gericht op meer dan 200 eerstejaars. Circa 60 procent komt gewoonlijk uit Limburg, iets minder dan 20 procent uit Noord-Brabant. Maar de Nijmeegse Radboud Universiteit wint terrein ten koste van de Maastrichtse rechtenopleiding. Daarom stelt de werkgroep voor om de aandacht vooral te richten op die gebieden waar de concurrentie aan de winnende hand is: Noord-Limburg en Zuidoost-Brabant. Verder, zo luidt het advies, zou de faculteit ook actiever mogen zijn in gebieden die iets buiten de 100 kilometer cirkel liggen, zoals Roosendaal en Breda in het oosten tot aan het Rijk van Nijmegen.

Wammes Bos

Foto: Flickr/David Evers

Circumflex maakt Monopoly Maastricht

Ga direct naar de gevangenis, ga niet langs start

Foto: Loraine Bodewes

Wie wil nu niet de Capucijnenstraat, de Koestraat of de Minderbroedersberg bezitten? Maar het allerliefste natuurlijk een concert van Rieu, dat kost wat, maar brengt ook geld in het laatje. Monopoly is een van de best verkochte bordspellen ter wereld. Dankzij studentenvereniging Circumflex heeft Maastricht een eigen variant.

“Je kunt niet twee hotels op één straat zetten”, roept Max de Gast, penningmeester van de sociëteit van studentenvereniging Circumflex. “Het is voor de foto. Ik heb gewoon overal wat opgezet”, reageert voorzitter Nick Sanders, zittend aan de tafel in de bestuurskamer. Een paar minuten daarvoor heeft hij het Monopolygeld en de eigendomsbewijzen van de straten willekeurig neergelegd. De Kans- en Algemeen Fondskaarten liggen netjes op een stapel. Maar hoe willekeurig is willekeurig? Het kan geen toeval zijn dat notabene de voorzitter de Capucijnenstraat in bezit heeft, de straat waar zijn vereniging huist. Sanders grinnikt. “Het vorige bestuur kwam met het idee iets voor de stad te doen, een project waarmee we onze maatschappelijke betrokkenheid laten zien. Uit-

eindelijk is er contact gelegd met Identity Games voor een eigen Monopoly-editie”, vertelt Doeke Wullms, commissaris extern en vicevoorzitter die zich de afgelopen maanden over het project heeft ontfermd.

Het Rotterdamse spellenbedrijf Identity Games heeft de exclusieve licentie om speciale Monopoly-edities te maken. Toch moest de studentenvereniging haar beste beentje voorzetten en het bedrijf ervan overtuigen dat ze het project van A tot Z zouden afronden. Er komt nogal wat bij kijken, weet Wullms. Vooral het vinden van sponsors om het bordspel te financieren was een hele klus. De Provincie Limburg en de Universiteit Maastricht gingen als een van de eerste overstap, wat het voor Wullms makkelijker maakte om ook anderen te overtuigen.

Wie bepaalt welke straat wel een plekje krijgt en welke niet? “Via Facebook wierpen we de vraag op welke straat echt niet mag ontbreken. Daaruit hebben we een keuze gemaakt.” Het zijn onder meer de Stokstraat, Koestraat, Minderbroedersberg, Tongerseweg, Kleine Staat, Sint Servaasbrug, Sint Maartenslaan, Stationsstraat en het Vrijthof geworden. Circumflex verving de duurste straten van het originele spel – Leidsestraat en Kalverstraat – door het Preuvenemint en Concert Rieu. Er moeten maar liefst 400 Monopoly-biljetten voor worden neergelegd. Daartegenover is het Stadspark een koopje voor 60 biljetten. Maar hoe zit het met de Stokstraat – in het echt een dure winkelstraat – voor maar 100 biljetten? “Het was een hele puzzel om straten in een bepaalde ‘rangorde’ te plaatsen. Je kunt het voor niemand echt goed doen”, lacht Wullms. Overigens zijn niet alleen de straten en stations aangepast, ook de Kans- en Algemeen Fondskaarten hebben een eigen tintje. Dat Circumflex initiatiefnemer is, is op het logo op de doos na, niet zichtbaar. “En dat hoeft ook niet”. Maar voor de kenners is er zeker Circumflexmateriaal te ontdekken, zoals de Capucijnenstraat op het bordspel (260 biljetten). Trots overhandigt voorzitter Sanders een Algemeen Fondskaart met daarop het logo van zijn dispuut Vloeibaar Goud: “Je hebt met MHD Vloeibaar Goud het Us Leef Vruike gewonnen. Je ontvangt 100 M.”

De gevangenskaart, gesponsord door uitvaartondernemer Sassen Dielemans Dickhaut, vinden de heren ook “erg goed” gevonden: “Aan alles komt een einde, maar voorlopig alleen aan je kansen. Ga direct naar de gevangenis, ga niet langs start...” Verder staan er ook wat Mestreechse weetjes op de kaarten. Zoals: “In 1992 woord in ‘t Goevernemint ‘t Verdraag van Mestreech oonderteikend, wat geleid heet tot ‘t invoere vaan de ‘euro’ in 2002. Ga verder naar Limburglaan. Als je langs start komt, krijg je 200 M.” Vooruit, nog eentje dan: “Mestreech is de enigste stad wat in ‘t Wilhelmus weurt geneump, in ‘t ellefde couplet. Zing ‘t veur! Je ontvangt 50 M.”

Afgelopen vrijdag werd het eerste exemplaar van Monopoly Maastricht aan burgemeester Annemarie Penn-te Strake overhandigd in de Dominicanenkerk. De oplage is 2500, gefinancierd van het sponsorgeld. Het resterende bedrag – €2856 – schenkt Circumflex aan De Knoevel, een stichting die verwendagen verzorgt voor gezinnen met langdurig zieke kinderen uit Zuid-Limburg.

Wendy Degens

Monopoly Maastricht, €49,95, te koop bij Mediamarkt Maastricht, Boekhandel Dominicanen en Vlieg-er-uit (Brusselsestraat)

Zumba op maandag en donderdag

“Het moeilijkste is het loslaten van je eigen gène”

Foto: Joey Roberts Illustratie: Janneke Swinkels

Een jaar geleden opende het nieuwe universitaire sportcentrum van UM Sport haar deuren. Observant trekt wekelijks de sportschoenen aan en neemt tot aan de zomer deel aan een van de lessen. Vandaag: Zumba.

De beginnening: Terwijl iedereen een plekje in de zaal zoekt, wordt al duidelijk wie een beginnening is en wie hier al vaker is geweest. Die laatsten lopen zelfverzekerd naar voren, terwijl de nieuwkomers achter in de zaal zichzelf een houding proberen te geven. En dan zijn er nog spiegels ook. Maar, zei docent Armand van Bogaert voor de les, “daar ben je straks blij mee, dan kun je beter zien wat ik doe.”

Hij heeft gelijk, zodra de muziek begint, is iedere ongemakkelijkheid snel vergeten. Daarvoor heb je het te druk met het volgen van de bewegingen – als het even kan ook nog in het juiste ritme. Zumba-passen zijn losjes gebaseerd op salsadansen, maar Van Bogaert maakt er zijn eigen mix van en moedigt de deelnemers aan hetzelfde te doen. Het hoeft geen perfecte dans te zijn, als je

maar beweegt.

En dat doen we. De zaal gaat van links naar rechts, springt op en neer, gooit een been de lucht in en duikt naar de grond. De Latin-invloeden zijn terug te vinden in het vele gedraai met de heupen. Er zit veel afwisseling in en ook humor. Wanneer Bruno Mars zingt dat hij *too hot* is, wuift Van Bogaert zichzelf koelte toe met zijn handen.

De tijd vliegt voorbij, maar het tempo zakt. Van Bogaert pept de zaal op met een ‘kom op’-gebaar. Nog even knallen voordat de cooling down begint.

De expert: “Er zijn na de les wel eens verbaasde meiden naar me toe gekomen, die me kenden van andere lessen: We wisten niet dat je

zo met je heupen kon schudden, nog meer dan de vrouwen in de zaal!” Armand van Bogaerts lacht er bij, want “Zumba heeft een hoge fun factor. Het moeilijkste is het loslaten van je eigen gène. Zeker als er mensen zitten te eten in de cafetaria dat uitzicht heeft op de zaal. Je gebruikt je hele lichaam en traint je conditie, kracht en uithoudingsvermogen. Vooral als je het al wat langer doet, dan kun je meer geven.”

Andere docenten gunnen zichzelf misschien een pauze door meer aanwijzingen te geven, Van Bogaert blijft de hele les actief. “Met mijn lichaamstaal en bliken moedig ik mensen aan. Als ze inkakken, ga ik nog meer stuiten op het podium. Die wisselwerking is heel leuk.” Waar je mee moet uitkijken zijn de draaibewegingen. “Gooi je heupen niet meteen zo ver naar voren

als ik het doe, begin met kleine bewegingen.”

Voor wie: “Mensen die aerobics te moeilijk vinden qua passen. Je hoeft niet precies na te doen wat ik doe. Probeer eerst de benen, dan de armen en als het niet lukt, maak je er zelf iets leuks van”, zegt Van Bogaert. Er komen gemiddeld zo’n zeventig studenten naar de lessen toe. Op een of twee jongens na, zijn dat allemaal vrouwen.

De feiten: Zumba, maandag van 17.30-18.30 uur en donderdag van 16.00-17.00 uur

English version on www.observantonline.nl/english

Cleo Freriks

film: *Silence* Een wankel en feilbaar geloof

Still uit *Silence*

Het verhaal: Japan, 1637. In een tijd dat Christenen gruwelijk worden vervolgd, verdwijnt de priester Ferreira (Liam Neeson). De twee Jezuïetenpaters Rodriguez (Andrew Garfield) en Garupe (Adam Driver) besluiten om hem te zoeken en het Christendom verder te verspreiden. Tijdens die zoektocht wordt hun geloof behoorlijk op de proef gesteld.

Met stomheid geslagen omdat:

- De mise-en-scène en de cameravoering op momenten oogstrelend zijn.
- De film, geregisseerd door Martin Scorsese, is ondanks de enkele karikaturale rollen veel

genueanceerder dan je in eerste instantie zou denken. Ogenschijnlijk lijkt *Silence* een ode aan de onwankelbaarheid van het geloof en aan martelaren. Maar als je pater Rodriguez nader bekijkt, blijkt die het midden te houden tussen een fanaticus en een twijfelaar. Tegelijk is hij behept met een zekere hoogmoed als hij het lijden van Christus wenst te evenaren. Waar Rodriguez overigens van bespaard blijft. Het zijn vooral de Japanse christenen die de gruwelijkste martelingen moeten doorstaan, variërend van onthoofdingen, overgoten worden door kokend water, verbranding of verdrinking. Rodriguez kan hen redden door zijn geloof af te zweren

maar doet dat aanvankelijk niet. Uiteindelijk blijkt het geloof niet onwankelbaar.

- *Silence* gaat in tegen de gebruikelijke gedachte: wie gelooft, is verdacht. Zie de misstanden in de katholieke kerk. Ik geloof zelf niet maar het is mij te kort door de bocht om een mens of een film bij voorbaat af te wijzen omdat hij het geloof positief benadert.

Een film om dood te zwijgen omdat:

- Hij te lang is.
- Het onderwerp is wellicht net iets te specifiek.

Tenslotte: De film kreeg matige tot slechte kri-

tielen. De *Filmkrant*: "In *Silence* voert Scorsese alleen de gelovigen mee en hij doet het met de geïntellectueerde en kortzichtigheid van een zeloof." Dat klopt niet. Scorsese nuanceert en zet juist de nodige vraagtekens bij Rodriguez' geloof. Het is een wankel en feilbaar geloof, en dat is juist niet de uiting van een zeloof. Scorsese toont zich in *Silence* als een man die zou wensen te geloven, en juist dat maakt de film zo intrigerend.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

De zaak van de verdwenen mezen

Vorige week meldde ik dat de Tuinvogeltelling 2017 in mijn Bieslandse tuin dramatisch verliep. Ik zette mij voor het keukenraam neer om een half uur lang een keur aan vogels waar te nemen. Slechts een onhandige merelman probeerde klapwiekend wat substantie uit de vogelpindakaaspot los te krijgen. In een boom zat een houtduif die dacht dat hij een half uur stil moest zitten om mijn werk te vergemakkelijken. Vooral de afwezigheid van mezen was schokkend. Het bleek dat in heel Nederland minder vogels in de tuin waren gezien. In het bijzonder mezen: zo'n 20 procent minder dan in 2016. Elders in Europa is hetzelfde verschijnsel waargenomen.

Weten de experts oorzaken aan te wijzen voor dit opmerkelijk fenomeen? Ze noemen er drie. Om te beginnen zijn er uit het oosten en noorden van Europa minder trekkende mezen aan komen vliegen. Wellicht was het voorjaar te nat om een uitbundig broedseizoen mogelijk te maken. En ten slotte: het najaar van 2016 was aangenaam genoeg om de mezen in bossen en de vrije natuur voldoende voedsel te garanderen. Het klinkt overtuigend, zoal niet

Foto: Loraine Bodewes

aannemelijk. Klopt mijn verbazing en die van vele anderen dat de uittocht van de mezen uit de stadstuinen

voor het eerst in december is waargenomen? Over onze tuin kan ik vrij precies zijn. Op 1 januari ging ik kijken of de vogelpindakaaspot

vernieuwd moest worden. Meestal is dat na een of twee weken nodig. Al op die zondag en tot op heden wordt er niet meer uit de pot gesnoept. Die ene merel daargelaten. Onze mezen zijn er tussen Kerstmis en Nieuwjaar van door gegaan. Kunnen de drie gegeven verklaringen de specifieke Bieslandse situatie verklaren? Nee, luidt het antwoord in twee gevallen. Noch de najaars-trek noch het broedseizoen is een argument om een verdwijning rond Nieuwjaar aannemelijk te maken. Wel is het zo dat de aanwezigheid van voedsel in de vrije natuur een alternatief is voor de mezen als ze eenmaal op de vlucht zijn geslagen.

Wat wil de mees: nestkasten, voedsel en veiligheid. Zo schrijft Koos Dijksterhuis in *Trouw* in zijn *Natuurdagboek* op 31 januari. Rond Nieuwjaar 2017 zijn de mezen verontrust door de onze luidruchtige feestjes. Ze kwamen niet terug omdat er genoeg eten elders was. Dat is mijn zet op het schaakbord van de oorzakelijkheid. Nu u weer!

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Fleur

Damen, Ype Driessen, Klaartje Peters, Hans Phi-

lipsen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Café Zuid zoekt: medewerker (m/v) bediening of afwas. Mail bij interesse je CV naar info@cafezuid.nl. Of vul het formulier in op www.cafezuid.nl

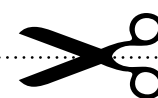
GEDIPLOMEERD

VERPLEEGKUNDIGE OF VERZORGENDE EN OP ZOEK NAAR EEN LEUKE BIJBAAN IN DE ZORG?

KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/ENVIDA/WERKEN-BIJ

HBO-opgeleide PIANO-DOCENTE biedt inspirerende pianolessen. Ook veel affiniteit en ervaring met jonge kinderen. Diverse lespakketten mogelijk. 06-46686037

WANTED: Students who can help with adm.activities. More info: SBE Executive Master Programs m.schoep@maastrichtuniversity.nl or call 043-3883936

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

**Laten we de kunstnier klein maken.
En de wereld van nierpatiënten weer groot.**

Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

Kennis delen redt baby's. Geef.

Gerieke deelt als VSO-verpleegkundige haar kennis in Afrika om de kansen voor baby's te verbeteren. Help je mee meer vakdeskundigen als Gerieke uit te zenden?

SMS KENNIS naar 4333 en geef éénmalig 3 euro.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

09-02, 10.00 uur: mw.drs. Mary J.J. Ignacio	17-02, 14.00 uur: mw. Dionne E.M. Maessen, MSc.
10-02, 12.00 uur: dhr. Alex K. Roth, MSc.	17-02, 16.30 uur: Inauguratie dhr.prof.dr. Dian Brouwer
10-02, 14.00 uur: dhr.drs. Björn K. Stessel	
15-02, 14.00 uur: dhr. Xiaowei Yu, LL.M	23-02, 10.00 uur: dhr. Jan G. Bogaarts, MSc.
16-02, 12.00 uur: mw. Marleen Hermans, MSc.	23-02, 12.00 uur: mw. Nicole Rosenkötter, mSc.
16-02, 16.00 uur: mw. Anwasha Bohler-Dutta, MSc.	23-02, 14.00 uur: mw. Julieta Marotta, LL.M
17-02, 10.00 uur: dhr.drs. Bert Boonen	23-02, 16.00 uur: dhr. Wesley Jongen, MSc.
17-02, 12.00 uur: dhr.drs. Bart Kerens	24-02, 12.00 uur: dhr.drs. Martin M. Müller, MSc.

ECHT GROENE STROOM?

Vergelijk het zelf en stap over via
www.wise-energievergelijker.nl

wise

STICHTING
DOEN
POSITIEVE
VERANDERING

BATAVUS

Dit is een campagne van WISE ondersteund door Stichting DOEN en Batavus.

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD candidate criminal law/FL**, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.036
- **Technician / Creative Engineer/FHML**, 40.0 hours,
Vacancy number: AT2016.308
- **Secretaresse/SBE Business Intelligence & Smart Services Instituut (BISS)**, Universiteit Maastricht, Heerlen - Brightlands Smart Services Campus, 30,4 uur
Vacaturenummer: AT2017.035
- **Junior onderzoeker**, FHML/School for Cardiovascular Diseases (CARIM)/vakgroep Interne Geneeskunde, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.026
- **Doctoral researcher** (Ph.D. student), SBE-Department of Organisation & Strategy, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.028
- **Promovendus**, FHML, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.340
- **Education Development Officer**, CES and MSS, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.029
- **International Relations Officer**, CES, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.030
- **Diëtist**, FHML, 22.8 uur
Vacaturenummer: AT2017.034
- **Diëtist**, FHML, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.032
- **Promovendus**, FHML/School for Cardiovascular Diseases (CARIM)/vakgroep Interne Geneeskunde, 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.027
- **Datamanager / software ontwikkelaar**, FHML- MEMIC Maastricht 38.0 uur
Vacaturenummer: AT2017.031

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl.
Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures".
Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Rare mevrouw

“Hallo! Ja? Hallo. Ja, dat zegt men als er gecommuniceerd wordt hè? Ik zit in de trein. Hallo? Kun je wat zachter praten, je tettert zo. Laat me even aan het woord. Ja. Ik heb haar net op de trein gezet. Nou wat wil je, ik heb het treinkaartje vijf keer in d'r hand gedrukt, maar toch heeft ze het voor elkaar gekregen om 'm thuis te laten liggen. Dus? Dus! Ik moest betalen klootzak! Vijftien euro graag naar mij overmaken. Nee. Niet aan haar geven als ze aankomt! Ze krijgt alles al in haar schoot geworpen! En ze zit ook nog eens op zo'n pretopleiding. Verwend kreng. Wat? Terugsturen? Ben je gek ze is al richting Utrecht! Nee, nou even stil ik wilde nog wat zeggen...”

We zaten niet in een stiltecoupé, dus deze vrouw mocht in principe gewoon bellen. Toch stoorde ze. Ik fantaseerde over de andere kant van de lijn. Een ex-man, ooit gelukkig getrouwd met deze vrouw, maar inmiddels was de relatie ontzettend op. Een dochter op de wereld zetten was geen foutje geweest, maar kwam nu wel zeer onhandig uit. Zou het meisje weten dat er zo over haar gepraat werd? Zou ze nu op haar gemak richting Utrecht zoeven, alleen in de trein? Blij om even van haar gestoorde moeder af te zijn?

Ik was vroeger doodsbang om dingen alleen te doen. Terwijl mijn nicht als kleuter met twee vingers in haar neus alleen in de trein richting oma stapte, ging ik al huilen wanneer mijn moeder vroeg of ik een pak melk uit de supermarkt wilde halen. Meestal had de angst één van de twee volgende oorzaken: óf ik was bang dat mensen mij iets zouden vragen waar ik geen antwoord op wist, óf ik was als de dood een 'rare mevrouw' tegen te komen. Een 'rare mevrouw' was iemand die onvoorspelbaar was. We hadden er een paar door onze buurt lopen, altijd alleen en altijd schreeuwerig. Toen ik ouder werd kon ik er labels op plakken, zoals 'schizofreen' of 'mentaal niet helemaal in orde', wat me ietwat geruststelde. Maar als kind begreep ik deze vrouwen niet, en dat maakte me doodsbenuwd. Ze waren zo bozig. Eén van hen had een keer mijn voetbal afgepakt. Een ander had naar mij geschreeuwd dat ik haar niet zo stom aan moest kijken.

En nu zat ik daar, alleen, tegenover een rare mevrouw. Maar ik was niet bang. Beter dat ik nu maar even dit gesprek aan moest horen, in plaats van dat meisje op weg naar Utrecht.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

Grote rampen en contraterrorisme

Ik heb een suggestie. Zullen we voortaan maar geen presidenten en voormalige koninginnen uitnodigen op ons verjaardagsfeestje? Het is niet goed voor de bloeddruk van onze leiders, en die moeten nog langer mee, vermoed ik. Wat te denken van het volgende tafereel, een van de afgelopen dagen in de aanloop naar de diesviering. Plaats van handeling: een leeg vergaderzaaltje op de Berg. Aanwezig: Germanicus, uiteraard, mevr. Lichtschicht, uiteraard, en meneer Boss, ook uiteraard. Dan nog de nieuwe woordvoerder annex issue- annex crisismanager Gert, en onze universitaire veiligheidsman Paul. Hij is van de voorbereiding op calamiteiten.

Ze beginnen met een oefeningetje. Hij heeft een keukentrapje meegenomen. “Dame en heren, casus numero uno. U, Germanicus staat straks op de trap van het theater om de Duitse president welkom te heten, de man stapt uit zijn limousine, u doet een stap naar voren, dan klinkt er een ijselijke kreet van een demonstrant ergens op het Vrijthof die roept dat-ie zijn fiets terug wil. U, Germanicus, mist van schrik een trede en valt languit over de bordestrap naar beneden... Germanicus begint benauwd te kijken, veiligheids-Paul vervolgt: “...en dus: paniek!!, de heer Gauck wordt door zijn veiligheidsmensen terug in de auto geduwd, maar wat doen we met onze eigen UM-president, met u, Germanicus? Dat gaan we dus even oefenen.”

Hij vouwt het keukentrapje open, “moes iech op das kienderding?” sputtert Germanicus, maar de reatrix moedigt hem aan, “kom op Germie! Je kunt het!” Ze is van nature van de positieve insteek. Altijd. Germanicus werpt haar een vermoeide blik toe, maar doet wat hem wordt gevraagd en klimt het trapje op. Veiligheids-Paul posteert zich erachter en net als de voorzitter het hoogste treetje heeft bereikt geeft hij hem met een zacht gompeld “sorry, het is voor de

goede zaak” een venijnige duw.

“Donnerwetter” en andere kreten van afschuw klinken. Op zo'n moment, lezers, zie je wat de mensen waard zijn. Want wie vangt de omvangrijke Germanicus op? Niet heer Boss, die zit net het bonnetje voor het keukentrapje te controleren. Niet mevr. Lichtschicht, die doet haar naam eer aan en rent als een speer naar de andere hoek van de kamer onder de uitroep dat ze “te jong is om te sterven”. Dus wie blijft er over? Juist, issue- annex crisismanager Gert. Je ziet hem in een split second denken: “Dit is een issue, en als de man zijn nek breekt hebben we crisis. Dat staat allemaal in mijn functieomschrijving. Ik word hiervoor betaald.” Hij duikt naar voren, knielt op handen en voeten bij het trapje en laat Germanicus op zijn brede rug landen. Opluchting alom. Germanicus slaat het stof van zijn broek, lacht als een boer met kiespijn en besluit in stilte dat veiligheids-Paul nog vóór de opening van het academisch jaar wordt wegge-

promoveerd naar een afgelegen campus, Venlo of zo. Heerlen kan ook, die doen aan *smart services*, daar kunnen ze vast wel wat calamiteitenoefeningen gebruiken. Dan aarzelt hij inwendig: blijft er wel genoeg deskundigheid in huis? Hij consulteert heer Boss, en die stelt hem gerust. Zojuist heeft hij een nieuwe baas bij Facility Services aangesteld. De dienst gaat over vastgoed, receptionisten, catering en zo. De man heet Kuil en komt van de politie. Hij is zelfs ‘Nationaal Commandant Ondersteuning voor de Politie, een stafonderdeel dat ingezet wordt bij grote rampen en contraterrorisme’. Het staat in een mededeling van het College van Bestuur, Boss heeft het er zelf ingezet en duwt het nu zijn voorzitter onder de neus. Germanicus' gezicht licht op, “das iest gerade was wai brauchten! Toll, main lieber Nieck!”

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder